

Sygn. akt: III C 1112/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz pozwanej M. S. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1112/17

UZASADNIENIE

wyroku z 3 lipca 2018 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód Towarzystwo (...) Spółka akcyjna w W. zażądała zasądzenia od pozwanej M. S. na swoją rzecz kwoty 2.238 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz o rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że strony zawarły umowę ubezpieczenia potwierdzoną polisą n nr (...). Wskazał, że pozwana nie zapłaciła składki w wysokości dochodzonej pozwem.

Nakazem zapłaty z dnia 13 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powoda kwotę 2.238 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwana sprzeciwiła się, co spowodowało, że nakaz ten utracił moc. W sprzeciwie podniosła, że spełniła świadczenie dochodzone pozwem.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska. Nadto podczas rozprawy dnia 3 lipca 2018 roku pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31 lipca 2008 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) i nr identyfikacyjnym (...) w okresie od 3 sierpnia 2008 roku do 2 sierpnia 2009 roku. W ramach tej umowy pozwana zobowiązała się zapłacić

na rzecz powoda składkę w wysokości 6.092 złotych, płatną w dwóch ratach, tj. w wysokości 3.076 złotych w terminie do 31 lipca 2008 roku oraz w wysokości 3.016 złotych w terminie do 6 lutego 2009 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- polisa, k. 9, 31, 43;
- wniosek, k. 33;

Pierwsza rata składki ubezpieczeniowej została zapłacona w chwili zawarcia umowy. Dnia 2 lutego 2009 roku pozwana zapłaciła kwotę 3.016 złotych tytułem drugiej raty składki.

Dowód:

- polisa, k. 9, 31, 43, 54;
- potwierdzenie zapłaty, k. 10, 44, 55;

Pismem z 26 marca 2009 roku powód oświadczył, że nie odnotował wpłaty składki w wysokości 2.238 złotych z tytułu umowy ubezpieczenia nr (...) i w związku z tym oświadczył, że wypowiada umowę ze skutkiem natychmiastowym.

Dowód:

- pismo z 26 marca 2009 roku, k. 11, 45;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z powyższego wynika, że umowa ta jest obustronnie zobowiązująca. Z jednej strony nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, zaś z drugiej nakłada na ubezpieczającego obowiązek zapłacenia składki.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że została zawarta umowa ubezpieczenia, która obowiązywała w okresie, z którym wiążą się dochodzone składki.

W ocenie sądu powód okoliczności te wykazał. Z przedstawionej polisy nr (...) wynikało, że strony zawarły umowę ubezpieczenia pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) i nr identyfikacyjnym (...) w okresie od 3 sierpnia 2008 roku do 2 sierpnia 2009 roku. W ramach tej umowy pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda składki w wysokości 6.092 złotych w dwóch ratach w terminach wskazanych w polisie, tj. w wysokości 3.076 złotych w terminie do 31 lipca 2008 roku oraz w wysokości 3.016 złotych w terminie do 6 lutego 2009 roku.

W treści polisy wskazano, że ratę zainkasowano. Z dwóch rat wskazanych w polisie jedynie pierwsza była wymagalna w dniu zawarcia umowy, wobec czego przyjąć należało, że to właśnie ta składka została zainkasowana. Z potwierdzenia zapłaty z 2 lutego 2009 roku wynika, że druga składka została zapłacona w wysokości 3.016 złotych, a zatem w wysokości wskazanej w treści polisy. W treści potwierdzenia wpłaty wynika, że dotyczy on polisy nr (...), a zatem tej samej. W takiej sytuacji nawet gdyby pozwana miała więcej zobowiązań względem powoda, ten nie mógłby z naruszeniem art. 451 k.c. zaliczyć tej wpłaty na poczet innych świadczeń. W takim stanie rzeczy świadczenie pozwanej zostało w pełni spełnione, a zatem nie było podstaw do uwzględnienia powództwa.

W toku procesu pozwana podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia. Zarzut ten był jednak indyferentny. Przedawnieniu ulec może jedynie istniejąca wierzytelność. Na marginesie jedynie zwrócić należy uwagę na to, że nawet gdyby powód udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanej, żądania nie sposób byłoby uwzględnić wobec podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z treścią art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. W niniejszej sprawie terminy wymagalności przypadły na 31 lipca 2008 roku oraz 6 lutego 2009 roku, a zatem roszczenia te przedawniłyby się odpowiednio 1 sierpnia 2011 roku oraz 7 lutego 2012 roku. Powód wniósł powództwo 27 lipca 2017 roku, a zatem ponad 5 lat później od upływu terminu przedawnienia. W takim stanie rzeczy nawet gdyby udowodnił, że przysługuje mu roszczenie, pozwanej przysługiwałoby uprawnienie do uchylenia się od spełnienia świadczenia wobec upływu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd winien powództwo oddalić, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składało się zastępstwo procesowe w wysokości 900 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.